

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

ΙΕ'

Ὁ Λουβέν ἐπανῆλθε μόλις τὴν ἐσπέραν.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ἀρκετὰ ἔλλειψες.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου, ὑπέλαβεν ὁ Λουβέν.

Καὶ διηγῆθη τῷ Λαυρεντίῳ τί ἔπραξε παρὰ τῷ Σαμουήλ Ριχάρ.

Οὗτος τὸν ἐδέχθη ὡς ἀρχαῖον πελάτην καὶ σύντροφον. Μανθάνων ὅτι πρόκειται περὶ κλοπῆς τοῦ Σουσαῖ ἐμειδίασε· δὲν ἡγάπα τὸν Σουσαῖ, ὅστις ἐσχάτως πληρώων αὐτῷ χρέος τι τοῦ Ἐμερύ, τὸν ἀπεκάλεσε βρωμερόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐμερὺ συνεφώνησεν ὅτι ἦτο πλήρης ἐλαττωμάτων, ἐκλελυμένος, χαρτοπαικτικῆς, κατὰ χρεως, συνδεδεμένος μετὰ τινος ἐρωμένης, ἥτις σκανδαλωδῶς ἀπεγύμνου αὐτόν... ὤφειλεν εἰς τὸν Σαμουήλ τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' οὐδὲν γραμματίων ἔλγηε τὴν τριακοστήν. Θὰ κατῴρθου οὐχ ἦττον νὰ ἔχη λήξεις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην: Α'ον ἀναννεῶν εἰς τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην τὰ παλαιὰ γραμματία, Β'ον δανειζὼν αὐτὸν ἐτέρας δέκα χιλιάδας φράγκων, ἃς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῷ ἐζήτει, ἀρκεῖ τὰ γραμματία νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Λεφόρ.

— Ποῦτος εἶνε αὐτός ὁ Λεφόρ;

— Ἐνας μικρομεσίτης.

— Ἀλλ' οἱ μεσῖται δὲν ὑπογράφουν συναλλάγματα.

— Μὰ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ζητεῖ αὐτὴ τὴν ὑπογραφήν. Ἐπειδὴ ὁ Ἐμερὺ δὲν θὰ ἔμπορσῃ νὰ τὴν λάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπογραφήν, θὰ τὴν πλαστογραφῇ! Τώρα καταλαβαίνεις τί θὰ γείνη: τὴν τριακοστήν Ἰουνίου ὁ Σαμουήλ θὰ κάμῃ πῶς ἔχει ἀμφιβολία καὶ θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν Λεφόρ: — «Εἶνε δίκη σας αὐτὴ ἡ ὑπογραφή;» θὰ τὸν ῥωτήσῃ. Ὁ Λεφόρ θὰ ἀπορήσῃ καὶ θὰ θυμώσῃ... — Ποῦτος τὸ ἔκαμε αὐτό; — Ὁ Ἐμερὺ Σουσαῖ. — «ὦ! τὸν ἄθλιον.» — «Θὰ τὰ πάγῳ εἰς τὴν ἀνάκρισι τὰ συναλλάγματα,» θὰ εἴπῃ ὁ Σαμουήλ. Ἀλλὰ ὁ Λεφόρ γνωρίζει τοὺς Σουσαῖ ὁ πατέρας εἶνε πελάτης του καὶ ὑπερπλουτος καὶ θὰ πληρώσῃ. Ὁ Σαμουήλ θὰ ἀρνῆθῃ. — «Ὅχι, θὰ πῇ, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἀτιμία!» Φεύγει ἀμέσως. Ὁ Λεφόρ τρέχει εἰς τοῦ Σουσαῖ καὶ δὲν βρίσκει κανένα! Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ θὰ εἶνε εἰς τὴν ἐξοχὴ τους εἰς Πυτώ. Ὁ χαριτωμένος Ἐμερὺ εἶνε εἰς τὴν πολυαγαπημένην του ὁδὸς Κολιζέ, ἔνδεκα. Ὁ Λεφόρ τρέχει εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ. Ἐρχονται εἰς ἐξηγήσεις:

Ὁ Ἐμερὺ συγχίζεται, φοβεῖται πῶς θὰ τὸν φυλακίσουν. Ποῦ νὰ φύγῃ; ποῦ νὰ κρυφθῇ; ... Αἱ! διάβολε! εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα, ποῦ ἑξέουρον πῶς δὲν πηγαίνει κάμποσο καιρὸν καὶ ποῦ δὲν θὰ πάγουν νὰ τὸν ζητήσουν· θὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα θὰ εἰδοποιήσῃ...

— Πιστεύεις, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν Ἐμερὺ;

— Ναί, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἦνε καὶ κάποιος νὰ τοῦ τὸ εἴπῃ.

— Ποῦτος;

— Σὺ.

Τοῦτο ἦτο ὄντως τὸ ἔργον, ὅπερ ἔδει ν' ἀναλάβῃ ὁ Λαυρέντιος, νὰ συνδεθῇ δηλονότι μετὰ τοῦ Ἐμερύ, νὰ παραφυλάττῃ αὐτόν, νὰ τὸν διευθύνῃ. Ὁ Λαυρέντιος παραδέχθη· ἀλλ' εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων.

— Ἐχω, εἶπεν ὁ Λουβέν· μοῦ ἔμεναν ἔξη χιλιάδαις εἰς τοῦ Σαμουήλ καὶ μοῦ ταῖς ἔδωκε.

— Ἀλλ' εἶνε ὀλίγα.

— Θὰ φθάσουν, εἶπεν ὁ Λουβέν· καὶ ἂν δὲν φθάνουν ὁ Σαμουήλ θὰ μοῦ δώσῃ ἔμπρὸς χρήματα, ἀφοῦ εἶνε διὰ τέτοια ἐπιχείρησι ποῦ ἔχει συμφέρο.

Ἐπρεπε πρὸς τοῦτοις ὁ Λαυρέντιος ν' ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον τῆς ὁδοῦ Προαστείου Ποασονιέ.

— Ἀπὸ σήμερα, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, θὰ σοῦ νοικιάσω μὴ εὐμορφη κατοικία, πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

— Καὶ ἐνδύματα; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, διότι αὐτὰ τὰ ὁποῖα φορῶ δὲν εἶνε ἐνδύματα κομποῦ νεανίου.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ Λουβέν, πρέπει νὰ τ' ἀλλάξῃς... Ἐχω ὅ,τι σοῦ χρειάζεται... .

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἐφάνη δισταζών, μεθ' ὃ εἶπε:

— Ναί, ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ.

— Διάβολε! ὅπως θέλῃς... Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον... Διατί αὐτὴ ἡ σκέψις;

— Δὲν ἔκαμα ἀκόμη διὰ κανένα ἐκείνο ποῦ θὰ κάμῳ διὰ σέ.

— Μπᾶ! τί θὰ κάμῃς; μὲ ἐμβάλλεις εἰς ἀμηχανίαν, γέρω-ξεκουτιάρη.

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, οὔτε διὰ τὸν Δακολάρ... διότι δι' ἐκείνον ἦττον νύκτα... καὶ δὲν ἐγνώριζε τὸ μέρος.... Ἀλλὰ σὺ... ἡμέρα... Μὰ ἃς εἶνε, μεταξὺ μας, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἀλήθεια;

— Συμφωνῶ... Θέλω μόνον τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Θὰ σοῦ τὸ λύσω σὲ λιγάκι.

Κατέβηκεν καὶ ἔλαβον ἀγοραῖον ὄχημα.

— Ὅδὸς Βιτρούβ, εἶπεν ὁ Λουβέν πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἀφοῦ δὲ τὸ ὄχημα ἐξεκίνησεν, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον:

— Βλέπεις, ἀνεψιέ μου, σὲ πηγαίνω εἰς τὴν ἀποθήκην μου... Πρόσεξε μὴν εἰπῇς εἰς κανένα τίποτε.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Βασιλῆας διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ.

Κατέβηκε τῆς ἀμαξίας, εἰσῆλθεν ἐν τινι

καταστήματι καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν στιγμὴν μετὰ κανίστρου πλήρους ποτῶν.

— Μ' αὐτό, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, θὰ σοῦ κάμῳ τὰ μουσαφιρίκια.

Ἐπανέλαβον τὴν πορείαν αὐτῶν, ἡκολούθησαν ἐπὶ μικρὸν τὸ βουλευτάρτον Σορόν καὶ διήλθον διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως ἐνώπιον τοῦ χαρτοπαικτείου ἐνθα ὁ Λουβέν, ὁ Δακολάρ, ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας συνηθροίζοντο κατὰ προτίμησιν.

— Οἱ βλάκες! εἶπεν ὁ Λουβέν, τρομάρα τοὺς πιάνει νὰ ξανάλθουν. Ἡ φυλάκισίς μου τοὺς ἔκαμε νὰ τὰ χάσουν. Εἶπα ὅμως τοῦ ἀφεντικοῦ νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ πῶς ὁ γέρω-Λουβέν εἶνε ἐλεύθερος.

Τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς ἐγκαρσίαν μικρὰν ὁδὸν, ἡκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀρχαίαν ἀπόροδον Κυρίας καὶ ἔφθασεν εἰς τινὰ ὁδὸν πλησίον τῶν ὀχυρωμάτων.

Ὁ Λουβέν ἀπέπεμψε τὸ ὄχημα καὶ προεχώρησε πεζῇ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ μετὰ τοῦ Λαυρεντίου. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ μικροῦ κήπου, προηγουμένου οἰκίσκου, κατοικουμένου ὑπὸ ἐντίμων ἐργατῶν, τῶν συζύγων Σωνιέ. Ἐν τῷ οἰκίσκῳ τούτῳ εἶχεν ἐνοικιάσει δωμάτιον, ἐν ᾧ αὐτὸς μόνος εἰσῆρχετο καὶ ἐνθα σπανίως μετέβαινεν. Ὑπὸ τοῦ Σωνιέ ἐνομίζετο ὡς ἔμπορος οἶνων καὶ ποτῶν προερχομένων ἐκ λαθρεμπορίου.

Παρουσίασε τὸν Λαυρέντιον εἰς ἓνα τῶν συνεταίρων του.

— Νά, κύρ Σωνιέ, μερικαὶς μποτίλιας ποῦ ταῖς πέρασε ἡμέρα μεσημέρι ἔμπρὸς εἰς τοὺς τελωνοφύλακας, χωρὶς νὰ τὸν νοιώσουν.

Ἐπὶ ἓν ποτήριον, μεθ' ὃ ὁ Λουβέν ὠδήγησε τὸν δῆθεν συνεταῖρόν του εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὃ εἶχεν ἐνοικιάσει καὶ εἰς ὃ εἶχεν ἔλθει πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς ἔκλεισε τὴν θύραν, τῷ ἔδειξε μέγα κιβώτιον πλήρες ἀντικειμένων, ὁμοίων πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα τὴν προτεραίαν εἶχε φέρει εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ.

— Νὰ τὰ ἐργαλεῖά μας, εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας.

Καὶ ἤρξατο ἐξάγων αὐτὰ καὶ ἐξηγῶν τῷ Λαυρεντίῳ τὴν χρῆσιν ἐνὸς ἐκάστου.

— Αὐτό, ἔλεγε, μοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν δεῖνα ἐπιχείρησι, αὐτό εἰς τὴν ἄλλην...

Ὁ Λαυρέντιος προσεποιεῖτο ὕψος ἀνθρώπου προσέχοντος νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ διδομένου μαθήματος.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λουβέν, χάνομε τὸν καιρὸ μας ἐδῶ ἔχομε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται ἐκεῖ κάτω· τώρα θὰ φροντισώμε διὰ τὰ ρούχα...

Ἐξήγαγεν ἓκ τινος ἱματιοθήκης ἀπειρα ἐνδύματα, ἐξ ὧν ἤρξατο ἐκλέγων.

— Νά, εἶπε, δοκίμασε αὐτό.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπακούων ἤρξατο ἀλάσων τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἐφόρει δι' ἐκείνων, ἅτινα τῷ παρουσίασεν ὁ Λουβέν.

— Μὰ τὴν πίστι μου, νομίζει κανεὶς πῶς αὐτὸ τὸ πανταλόνι ἐκόπηκε διὰ σένα... Μὰ καὶ τὸ παλτὸ... περίφημα. Ἐχετε τὸ ἴδιο ἀνάστημα.

— Τὸ ἴδιο ἀνάστημα... μὲ ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μπα ! 'μπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... μὲ τὸν Δακολάρ.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Δακολάρ ; Εἶπες καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα αὐτό. Θὰ εἶνε ὁ συνένταιρός σου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Βιλζούφ.

— Ναί... καὶ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν Δαλισιέ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασε.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα εἶνε τοῦ Δακολάρ ; ἠρώτησε.

— Βέβαια. Καὶ μάλιστα ἔγειναν ἐπίτηδες δι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ τοῦ Δαλισιέ.... Τὰ ἐφοροῦσε.

— Ἀθλίε ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀδυνατῶν νὰ συγκρατηθῇ.

— Πῶς ! ἄθλιε...

— Ναί, μοὶ δίδεις τὰ ἐνδύματα αὐτὰ αἱματωμένα... μὲ τὸ αἷμα τῆς... ὦ ! εἶνε φοβερόν !

Αἰφνης ἐσιώπησεν, ἀναλογισθεὶς τὴν ἀφροσύνην του. Ὁ Λουβὲν ἠτένιζεν αὐτὸν ἐκπληκτός.

— Ναί, εἶνε φοβερόν ! ἐξηκολούθησε. Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, νὰ μὲ συλλάβουν ἅμα ἐξέλθω εἰς τὸν δρόμον.

— Πῶς ! νὰ σὲ συλλάβουν ;

— Διάβολε ! μὲ τὰ αἱματωμένα αὐτὰ ἐνδύματα.

— ὦ ! ἡσύχασε, τὰ ἔπλυνα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν σημαίνει, δὲν τὰ θέλω.

— Σοῦ ξαναλέγω νὰ μὴ φοβᾶσαι, ἀλλὰ τέλος πάντων ἄν...

— Δὸς μου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφόρου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀπεκδυόμενος, αὐτὰ μοῦ καίουν τὸ δέρμα. Ἀ ! αὐτὴ εἶνε ἡ φρόνησίς σου. Εὐχαριστῶ !

Ὁ Λουβὲν ἤρξατο δικαιολογούμενος.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν, ἀφοῦ δὲν θέλῃς αὐτά, πηγαίνομε εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον.

Ἐτακτοποίησε τὰ πάντα καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου διὰ τῆς ὁδοῦ Βιτρούβ.

ΙΓ

Τὸ ἱματιοφυλάκιον, περὶ οὗ ὠμίλησεν ὁ Λουβὲν, ἦν σκοτεινὸν καὶ χαμηλὸν κατάστημα, διευθυνόμενον ὑπὸ τινος γυναικὸς Σανοᾶς. Ὁ οἶκος Σανοᾶς ἦτο εἰδικὸς διὰ τὴν πώλησιν καὶ ἐνοικίασιν ἐνδυμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ κλοπῆς προερχομένων. Ἐκεῖ μετρημιέζετο τις πρὸ ἢ μετὰ τινὰ ἐγκλημάτικὴν πράξιν. Ἐν τινὶ δίκῃ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπεκάλεσε τὸ κατάστημα τοῦτο τὸ ἱματιοφυλάκιον τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ λέξις ἱματιοφυλάκιον ἤρρεσεν εἰς τὴν κυρίαν Σανοᾶς καὶ παρεδέχθη αὐτήν.

Μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, ὁ Λουβὲν προεχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵστατο ἡ διευθύντρια, ἐξηκοντούτης βάνουος γυνή, ἔχουσα τὸ πρόσωπον πλήρες τριχῶν ὡς ἀνὴρ.

Ἀμα ἰδοῦσα τὸν Λουβὲν ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, χαριτωμένε μου ; τῷ εἶπε. Τί ἀγαπᾷς ;

— Θέλω νὰ μοῦ 'ντύσῃς αὐτὸ τὸ παλῆκαρι, μὰ κατὰ πῶς πρέπει, τῆς τελευταίας μόδας.

Ἡ ἔμπορος ἠτένισε τὸν Λαυρέντιον.

— Καὶ ἐγγυᾶσαι δι' αὐτὸν τὸν λοιμοκοντόρο ;

— Καθὼς δι' ἐμὲ τὸν ἴδιο...

— Ἀρκεῖ. Περᾶστε μέσα. Ὁ Μιχαὴλ θὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ.

Ὁ Μιχαὴλ παρουσίασεν αὐτοῖς τὰς ὡραιότερας ἐνδυμασίας, πάσας βεβαίως ἐκ κλοπῆς προερχομένας.

— Αὐτό, ἔλεγεν, εἶνε ὀλίγον παρημελημένον, ἀλλ' εἶνε κατὰλληλον δι' ἐσχόνην... Ἰδοὺ ἐν ἄλλο καλλίτερον διὰ τὴν πόλιν... Αὐτὸ ἴσως εἶνε πολὺ σοβαρὸν διὰ νέον ἄνδρα... Ἰδοὺ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔγεινε τοῦ συρμού, τὸ παρελθὸν θέρος, ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ, εἶνε πάντοτε καινούργες.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέλεξε τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐνδυμα, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐφόρει ἐνδυμασίαν κλαπεῖσαν τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ.

Τῆς ἀμφιέσεως τελεσεθείσης, ὁ Λουβὲν ἔμεινεν ἐκστατικὸς διακνηρύνων ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχε τὸ ὕψος τελείου εὐγενούς. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐπρομηθεύθη μακρὰν μέλαιναν ρεδιγκόταν.

— Τώρα ἂς φύγουμε, εἶπε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο, ὄχημα ἔστη ἐν τῇ θύρᾳ καὶ ἄνθρωπός τις, πενηκοντούτης περίπου, μὲ δραστηρίαν καὶ ἀρενωπὴν τὴν φυσιογνωμίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα.

Ὁ Λουβὲν καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισθσαν καὶ ἀνεκίρτησαν.

— Εἶσαι σύ, Ταντέν ; εἶπεν ὁ νεοελθὼν συνοφρουόμενος πῶς γίνεται τοῦτο... Μοὶ εἶπον ὅτι σὲ συνέλαβον.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν, ἀλλὰ κατάρθωσα νὰ μὲ ἀπολύσουν πρὸ δύο ἡμερῶν.

Καὶ λαβὼν κατ' ἰδίαν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ καταστήματος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφώνως ἐφαίνετο ὡς εἰ ἐζήτηι τι, ὅπερ ἐκεῖνος τῷ ἠρνεῖτο. Τέλος ἀμφότεροι ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαυρεντίου καὶ ἐφαίνοντο ὠμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ. Αἰφνης ὁ Λουβὲν ὕψων τὴν φωνήν :

— Μὰ εἶνε παράξενο, εἶπε παρατηρῶν διαδοχικῶς τὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν νεοελθόντα, πόσο 'μοιάζετε εἰς ὅλα, εἰς τὰ 'μάτια, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν... εἶνε πολὺ περίεργον.

— Καλὰ ! διέκοψεν ὁ ἄλλος ἀνυπομονῶν, φαίνεται ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου δὲν εἶνε ἐπείγουσαι, ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου. Χαῖρε.

Καὶ στραφείς ἤρξατο συνομιλῶν μετὰ τῆς κυρίας Σανοᾶς.

Ὁ Λουβὲν ἀπέστειλε τὸν ὑπηρετὴν νὰ ζητήσῃ ὄχημα, καὶ ἔλαβε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου τὴν πρὸς τὰ Ἡλύσια ἄγουσαν.

Ἐν τούτοις, ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο ἐκεῖνος μεθ' οὗ συνδιελέχθη.

— Μάντευσέ τον... σοῦ εἶπα δι' αὐτόν.

— Πῶς θέλεις νὰ μαντεύσω.

— Ὁ Δακολάρ.

— Ὁ συνένταιρός σου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ ;

— Ναί... μὰ τί ἔχεις λοιπόν ;

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνησιν φρίκης, ταχέως ὅμως ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τίποτε, εἶπε. Μοὶ φαίνεται ὅμως παράδοξον, διότι μοὶ εἶπες ὅτι ὁ Δακολάρ ἔφυγεν ἐκ Παρισίων.

— Ναί, μὰ ἔρχεται κάποτε.

Ἡρώτησεν εἴτα ὁ Λαυρέντιος τί εἶπον κρυφίως. Ὁ Λουβὲν ἐδίστασεν ἐν ἀρχῇ, εἶπεν ὅμως ἐπὶ τέλους ὅτι πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὁ συνένταιρός του ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ πράγμα τι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τὸν καταστρέψῃ, εἶδος σχεδίου λεπτομεροῦς τῆς ληστευθησομένης οἰκίας, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο ἐκράτησεν ὁ Δακολάρ καὶ ἤδη ἠρνεῖτο νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, παρὰ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις αὐτοῦ.

— Καλὰ ἔκαμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πῶς ! τὸ 'βρίσκεις καλὸ αὐτό ;

— Διάβολε ! ναί.

— Μήπως καὶ σύ, ἠρώτησεν ὁ Λουβὲν, θὰ ἔχῃς ταῖς ἰδίαις ἀπαιτήσεις μὲ τὸν Δακολάρ ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ἴδωμεν....

Εἶχον ἤδη ἀφίχθῃ εἰς τὰ Ἡλύσια. Ὁ Λουβὲν ἀπέπεμψε τὸ ὄχημα καὶ ἤρχισαν ἀναζητοῦντες κατοικίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκεῖνῃ.

— Ὅχι μὲ ἐπιπλα ! ἔλεγεν ὁ Λουβὲν, ὅστις ἐφοβεῖτο πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀστονομικὴν ἐπιτήρησιν.

Διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ Κολιζὲ ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 11.

— Ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον κατοικεῖ ὁ Ἐμερύ. Ἐχει αὐτὴ τὴν πρόχειρην κατοικίαν πλησίον εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν ὠραιότερην κατοικίαν τῆς οἰκίας.

[Ἔπεται συνέχεια]

*

Εἰς τὸ προσεχές :

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Πᾶν ἄλλο προσεδόκα ἢ ὅτι θὰ ἤκουε τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐκ μέρους τῆς πλουσίας κληρονόμου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἔρως τῆς ἦτο νεανική τις μόνον ἀγάπη, ἐξ ἐκεῖνων, ὧν αἱ ρίζαι εὐκόλως ἀποσπῶνται· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπλῆ τις ἐρωτοτροπία, ἦτο βαθεῖα ἀφοσίωσις, καὶ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἦτο λίαν πεπειραμένος ὅπως μὴ ἀπατηθῇ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ αἰσθήματος τούτου.